

Arrest

nr. 206 629 van 9 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 mei 2018.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst omdat het erg opmerkelijk was dat hij geen enkel overtuigend begin van bewijs van de vele bedreigingen die hij en zijn familie van P. L. ontvingen kon neerleggen en omdat hij hoe dan ook niet aannemelijk gemaakt had dat hij voor zijn problemen met P. L. en/of zijn familieleden geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten. Zijn beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 185 753 van 21 april 2017.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet. Hij herhaalde dat zijn broers hem willen vermoorden, omdat hun eer volgens de traditionele code, de kanun, aangetast werd. Hij vernam via zijn moeder in dit verband dat zijn huis door hen werd vernield: zijn broers laten er tegenwoordig hun schapen overnachten. Hij verwittigde hierop zijn dorpshoofd en vroeg hem om bij zijn broers langs te gaan om te bemiddelen. De bemiddelingspoging bleek echter vruchteloos, omdat zijn broers hem weigeren te vergeven. Hij herhaalde tevens dat P. L. hem wil vermoorden omdat hij tegen hem een klacht, die overigens niet door het parket werd onderzocht, heeft ingediend. Hij herhaalde tot slot dat zijn zoon in het verleden van school moest veranderen omdat hij door zijn bekering gediscrimineerd werd.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: zijn reeds bij zijn eerste asielaanvraag neergelegd paspoort, de identiteitskaart van zijn zoon, de beslissing van het parket van 3 november 2016 om naar aanleiding van zijn klacht van 25 september 2015 geen strafprocedure op te starten, een verklaring van het dorpshoofd van 3 oktober 2017 waarin hij bevestigt dat zijn zoon van school moest veranderen omdat hij zich bekeerde, dat zijn broers geen verzoening met hem willen omdat hun eer door de verkrachting van zijn dochter werd geschonden en dat zijn familie zijn bekering niet kon verkroppen, een verklaring van de directrice van de school van zijn zoon van 17 mei 2017 waarin ze bevestigt dat hij van school moest veranderen omdat hij gediscrimineerd werd, een verzendingsbewijs, enkele documenten die zijn Nederlandse advocaat op 17 oktober 2015 in het kader van zijn Nederlandse asielprocedure aan de Nederlandse asielinstanties bezorgde, met name twee brieven van zijn Nederlandse advocaat van 7 april 2015 en 17 oktober 2015, een (reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag neergelegd) medisch attest van 1 mei 2015 van het ziekenhuis van Pejë waar hij na de aanval door P. werd opgenomen, zijn (reeds bij zijn eerste asielaanvraag neergelegde) zelf opgestelde klacht bij het parket van 10 mei 2015 geregistreerd door het parket op 25 september 2015, een (reeds bij zijn eerste asielaanvraag neergelegde) door hem geschreven brief van 25 september 2015, met een vraag om informatie aangaande zijn klacht, de (reeds bij zijn eerste asielaanvraag neergelegde) reactie van het parket hierop van 25 september 2015, waarbij hij gemeld werd dat naar aanleiding van zijn klacht een strafzaak werd geregistreerd, een (reeds bij zijn eerste asielaanvraag neergelegde) schriftelijke verklaring van zijn dochter I. waaruit blijkt dat ze door haar psychische toestand niet in staat is om verklaringen af te leggen, een print-screen van foto's van zijn dochter en dreigberichten die zijn echtgenote T. op facebook heeft ontvangen, en verschillende artikelen over bloed- en eerwraak in Albanië en een brief van zijn advocaat van 1 december 2017 waarin hij het Commissariaat-generaal vraagt op basis van de nieuwe stukken zijn asielaanvraag in overweging te nemen.

3. (Oud) Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt

tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 542548/001, 116).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van en volharden in zijn verklaringen, en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Met betrekking tot de seponeringsbeslissing heeft de commissaris-generaal het volgende vastgesteld: “U legde weliswaar de seponeringsbeslissing van de procureur, d.d. 3 november 2016, naar aanleiding van uw klacht ten gevolge van de verkrachting van uw dochter en ten gevolge van de aanval op u in Kosovo neer. Hiermee wilde u aantonen dat de procureur uw zaak niet heeft onderzocht (verklaring DVZ 2e AA, vraag 17). Uit de motivering van de seponeringsbeslissing blijkt echter dat de procureur uw klacht heeft geseponeerd onder meer omdat u nagelaten heeft de namen van de vrienden die bij u

waren toen u in Kosovo werd geslagen te geven, omdat u nagelaten heeft voldoende informatie te geven over P.(...) L.(...) en over de omstandigheden van de volgens u door hem gepleegde misdaad, omdat het onmogelijk blijkt getuigen te ondervragen en omdat het hierdoor onmogelijk is om onderzoeksdaden te ondernemen, aangezien het enige materiaal waarover het parket beschikt uw klacht is. Gelet op de motivering ervan, doet de seponeringsbeslissing dan ook geen enkele afbreuk aan de in het kader van uw eerste asielaanvraag genomen weigeringsbeslissing, waaruit bleek dat u bijzonder lang wachtte alvorens naar aanleiding van de verkrachting klacht in te dienen, dat u nagelaten had de autoriteiten volledig over uw problemen te informeren en dat u geen afdoende verklaring of rechtvaardiging had gegeven voor uw totale nalaten om de harde bewijzen die u van de verkrachting zou hebben aan de politie of de rechtbank te bezorgen. Wanneer de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van dergelijk cruciaal bewijs, dat van essentieel belang en grote waarde is in het kader van het onderzoek naar de verkrachting, kunnen zij er vanzelfsprekend geen rekening mee houden. Voorts kan, net zoals bij uw eerste asielaanvraag werd aangestipt, herhaald worden dat u geen enkele poging heeft ondernomen om de volgens u slechte werking en/of de vermeende corruptie van de procureur aan te klagen. Tot slot blijkt uit de inhoud van de seponeringsbeslissing dat u tegen deze beslissing beroep kon aantekenen. Nergens uit uw verklaringen of uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u een dergelijk beroep heeft aangetekend. Bijgevolg heeft u bij uw tweede asielaanvraag nog steeds niet aangetoond in Albanië over geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden te beschikken." Verzoeker weerlegt noch ontkracht de voorgaande vaststellingen.

Verzoeker betwist en bekritiseert in zijn verzoekschrift weliswaar, doch hij ontkracht, noch weerlegt de motivering in de bestreden beslissing omtrent de beschermingsmogelijkheden tegen zijn broers waar de commissaris-generaal in dit verband op goede grond het volgende vaststelt: "Voorts kan, betreffende uw beweerde problemen met uw broers die u willen vermoorden omdat hun eer is geschonden (verklaring DVZ 2e AA, vraag 15), net zoals bij uw eerste asielaanvraag werd vastgesteld, opgemerkt worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw problemen met uw familieleden geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten. Nergens uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag blijkt immers dat u naar aanleiding van uw problemen met uw familie klacht zou hebben ingediend (CGVS 1e AA I en II; CGVS echtgenote, 1e AA, p. 11). (...) Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van eer- en/of bloedwraakzaken aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen."

Waar verzoeker stelt dat: "De enige die kan optreden in een bloedwraakkwesie, is de dorpshoofd. Ook in casu werd hij op de hoogte gebracht, maar zoals blijkt uit het stuk neergelegd door verzoekende partij bevestigt hij dat zijn bemiddeling niets heeft uitgehaald.", wijst de Raad naar de bestreden beslissing waar dienaangaande het volgende werd vastgesteld: "Aan de verklaring van uw dorpshoofd, waarin bevestigd wordt dat uw broers' eer geschonden is en dat uw familie geen verzoening wenst, kan voorts geen bewijswaarde gehecht worden. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat aan (bloed)wraakattesten, zelfs al zijn die door dorpshoofden opgesteld, nauwelijks bewijswaarde gehecht kan worden, omdat ze op frauduleuze wijze kunnen verkregen worden. Overigens doet het door u neergelegde attest niet de minste afbreuk aan de vastgestelde beschermingsmogelijkheden." Verzoeker werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoeker de documenten uit het Nederlandse asiëldossier, reeds voor een deel bij zijn eerste asielaanvraag in België heeft neergelegd, en geen afbreuk doet aan de vastgestelde beschermingsmogelijkheden in Albanië. De Raad merkt verder op wat betreft de print-screen van foto's van zijn dochter en dreigberichten die zijn echtgenote op facebook heeft ontvangen, dat dergelijke facebookgesprekken door mogelijke inscenering geen garantie bieden over de authenticiteit van wat afgebeeld en gecommuniceerd wordt waardoor deze elke objectieve bewijswaarde ontberen.

5. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 mei 2018, voert verzoekende partij aan dat zij volhardt in haar verzoekschrift. Daar verzoekende partij ter terechtzitting slechts volhardt in haar verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 7 mei 2018 opgenomen grond, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS